

NATTVILSE

En mullrande basgång som får ryggmärgen att vibrera. Tunga, ytliga andetag. Värkande trumhinnor. Stora pupiller i mörkret. En rökmaskin dränker sikten. En smygande känsla av obehag och förhoppning. Ett långsamt stegrande crescendo som slutar i en repetitiv, orolig melodi som sen försvinner in i resten av ljudbilden. Svettiga människor med cigaretter i händerna, jag kryssar mellan dem och försöker undvika att bli tillknuffad så jag inte spiller innehållet i glaset jag håller i.

Svartmålade väggar och lågt i tak. Jag har varit här så många gånger förut men aldrig så här ensam. Snart är det min tur att spela. Den här dj-n som värmer för mig är helt värdelös. Han spelar vinyl som alla andra och gör så uppenbara jävla val att jag skäms för hans skull.

Dessutom kan han inte taktmixa. Jag borde vara hemma.

Jag vet att jag lovat att komma hem så snart jag kan men jag vill inte. Jag har ett låtsas jobb och jag måste vara här bland människor som låtsas att de känner mig och jag låtsas som att jag känner dem. Den musiken jag älskar har de bara som ursäkt och ljudkuliss för att förlora medvetandet till och hitta någon att gå hem med. Plötsligt får jag syn på henne.

Lysande ögon, djupa smilgropar, nerbitna naglar. Hennes tunna nacke, håret uppsatt i en oreglerlig hästsvans som reflekterar stroboskopljuset och absorberar den enda svepande, gyllene strålkastaren som sakta rör sig över dansgolvet. Sen försvinner hon i folkmassan. Jag orkar inte följa efter henne. Hon kommer bara kräva en massa förklaringar som jag inte kan ge henne.

Varför hamnar jag alltid här?

Den här platsen har sakta börjat tränga in i min hud och den gör mig tung och tom. Jag luktar av den. Utspilld öl, rökmaskiner, syrebrist. Jag minns när jag fortfarande älskade det är stället. Det var fyrtio grader varmt och alla glänste av värme, svettdropparna glittrade på allas överläppar och bröstkorgar. Någon delade ut is ur en plasthink, sen smälte iskuberna mot huden och i folks munnar. Jag minns den friska novemberluften utanför i rökutan som en lättnad och hur levande jag kände mig när det stängde för kvällen. Då hade vi precis träffats och jag var fortfarande upp över öronen himlastormande hals över huvud förälskad i henne. Nu är den här platsen bara ett smutsigt jävla kontor för mig. Varje gång jag spelar skivor har min hjärtklappning blivit värre och värre.

Jag får inte luft och det känns som det riktiga livet, det som pågår i dagsljus, det där människor har skyldigheter mot varandra är så fruktansvärt långt bort och utom räckhåll för mig. Jag har ont i huvudet. Jag har aldrig spelat i band men dj-båset är en scen. Den gräver ett hål av tomhet i dig samtidigt som den fyller dig med vördnad varje gång du kliver upp på den. Nu börjar jag. Jag ser hur alla smälter ihop till en enda stor kokande massa av rörelse. Adrenalinkicken i att det är jag som får dem att röra sig i samma hastighet och vråla av glädje och igenkänning. Skivspelaren som sköld, någonting som skiljer mig och festen. Det här kanske inte märks nu men jag var den tjocke killen som gjorde blandband till den snyggaste tjejen i klassen därför att jag var så hopplöst och oåterkalleligt kär i henne.

Hon tackade för det och pratade aldrig mer med mig. Antagligen lyssnade hon aldrig på det. De där föräldrafria festerna i villaområden där folk kräktes i handfatet och somnade i badkaret. Jag bar alltid med mig minst trettio cd-skivor, jag var den ende som brydde mig om musik. Jag kommer ihåg hur gärna jag ville dela den med någon men alla tyckte att det jag lyssnade på var för krångligt och konstigt.

Varför har jag inte blivit vuxen än?

Alla andra har ju det. Är det här det enda jag kan? Mina barndomsvänner med kontorsjobb säger att de är avundsjuka på mig att jag kan disponera över min egen tid, att jag kan resa bort när jag vill, att jag kan sova hur länge jag vill. Mitt jobb är fest. Mitt jobb är att skapa festen och få människor att ha roligt. Men jag är ju inte ens särskilt bra på det här. Och jag orkar inte hänga efter bokare längre. Varför står jag i den här jävla källaren med en massa svennar som struntar i dansmusik? Det luktar illa här. Det luktar av alldeles för många fulla och höga människor på samma plats som inte vet varför de är där.

På tunnelbanan på väg hem håller jag nästan på att somna med huvudet mot tågfönstret. Plötsligt rycker jag till av att tåget bromsar in. Ett gäng tjejer i höga klackar och yviga kläder ramlar in genom ett dörrpar. Någon av dem håller i dörrarna för att hennes kompis ska hinna ikapp. Det är hon. Samma slarviga tofs och små, ofrivilliga lockar i nacken.

Jag flyttar fram några säten. Hennes kompisgäng sätter sig några fyror bort. Gå fram till henne. Kom igen nu. Tänk om! Tänk om hon är kvinnan i mitt liv? Jag måste prata med henne. Snälla gå fram till henne. Res dig. Hon är bara några meter bort men hon har inte sett mig än. Hennes kompis säger något roligt så hon kiknar av skratt. Hela hon lyser just nu. Vid nästa station går hon av. Om jag fick henne skulle jag hata hennes ordval, hennes tics, hennes sätt att klä sig och klamra sig fast vid mig. Det är ingen idé. Skarpa lysrör i tunneln utanför fönstret, jag följer dem med ögonen och låter dem

passera. Jag sitter kvar. Jag tänker inte röra mig en millimeter.